

PSANEC

2014/4

zlatý (nebo jen žlutý?), přepečlivě připravený první skupinkou

Aktuálně

Dopadlo to! Skvělá sobota

V deštivém dopoledni jsme v sobotním dopoledni odvysílali živě 95 minut „Víkendové přílohy stanice Vltava s moderátorem Tomášem Černým! Záznam bude pro každého zájemce určitě k dispozici, minimálně jako příjemná připomínka tábora a souborové historie – vždyť na tábory Dismanova souboru se jezdí od srpna 1944!

Večer jsme se za odměnu všichni nejprve vypravili na koncert do klášterního kostela, kde sbor Collegium 419 zazpíval skladby z období německého romantismu. U vodního kanálu jsme pak zhlédli snad nejzdařilejší noční představení posledních let: bylo věnováno duchovnímu i osobnímu spříznění faráře Josefa Toufara a želivského opata Víta Tajovského.

Táborové dění

Mana kane

Každý rok se na ranní rozcvičce se Zdenou učíme texty různé délky a vtipu. Nikdy se nejedná pouze o jeden text od jednoho autora – liší se jak téma, tak náročnost básně. Zároveň se během opakování textů rozmlouváme, protože jsou nezřídka záludné, s množstvím slovních hříček. Před pár dny jsme se začali učit básně „Živel“ a „Kámen“. V obou těchto básních jsou použita jen písmena obsažená v jejich názvu. Přestože mají texty počet písmen velice omezený, jsou dlouhé a rozvíjí se v nich jistý děj. Texty nám Zdena nejdříve přečte, poté se je učíme postupně po vybraných úsecích. Nejdříve po řádcích, pak po verších, slokách a nakonec celý text. Také velice pomáhá si hned po naučení text zapsat. Jednak si to lépe zapamatujeme, jednak se k tomu můžeme později vrátit. Což je dobře, jelikož si někdy říkáme texty i z minulých let. Ke všemu Zdena vymyslí originální pohyb. Letos se pohybujeme v protichůdných kruzích. Text se střídá mezi dívkami a chlapci. Vše pak opakujeme každé ráno.

Nedávno jsme dostali úkol stvořit báseň vlastní, psanou stejným stylem. Zadaná slova byla „Amálie, Amálka“. Každý tedy přemýšlel, jaký příběh s těmito slovy vytvořit. Naše dílka jsme odevzdávali ve středu 13. 8. Osobně se mi tento projekt velice líbí. Setkali jsme se s novým stylem psaní a na vlastní kůži jsme si s ním mohli zkusit pracovat. Myslím, že nám tím Zdena otevřela další dveře do světa.

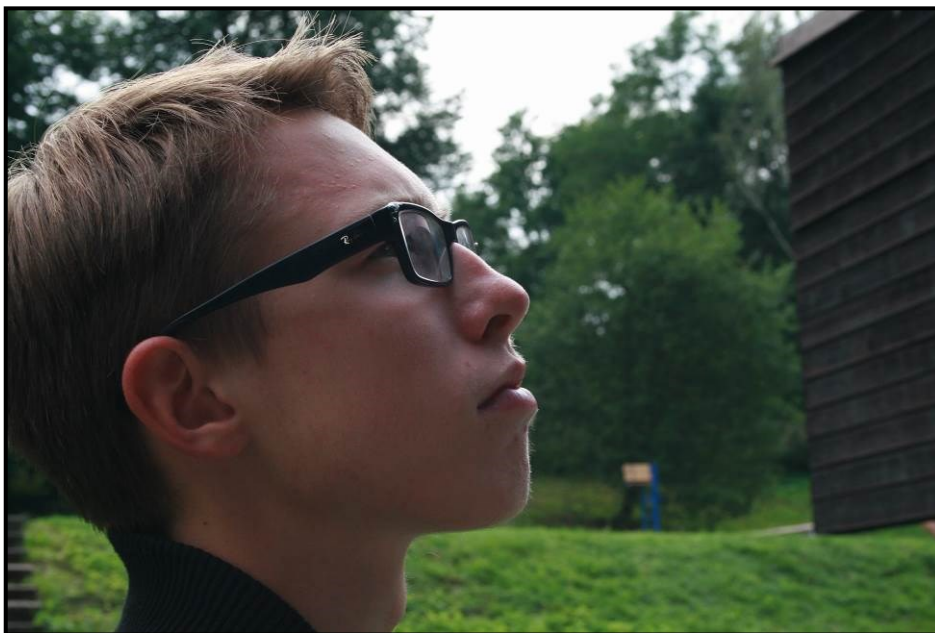
Bětka

Táborové dění

Jak to chodí s Prokopem

Většinou potkávám v táboře dismančata v teniskách, kroksech, žabkách, nebo případně holínkách, ale jeden z nás chodí v teplých dnech bos. Je jím náš asistent Prokop.

Prokope, kdy jsi začal chodit bos častěji než v botech? Chodil jsi bos i loni?

Já jsem začal chodit bos tak přibližně v létě před čtyřmi nebo pěti lety. A myslím, že jsem bos chodil i loni na táboře.

Proč chodíš bos? Je v tom i nějaké náboženské přesvědčení?

Náboženské přesvědčení určitě ne. Dělán to proto, že mi je to příjemné. A letos mi to dokonce doporučil lékař.

Chodíš bos i v Praze? Moje kamarádka ano, a já vždy

trnu hrůzou, aby si něco nevrátila do nohy. Přejde mi to dost nebezpečné.

Bos v Praze většinou nechodím. Když už, tak jen ze školy domů, protože bydlím blízko. Taky když hraju fotbal a nemám kopačky. Nebo když mám chuť projít se po Petříně, ale jinak chodím většinou v botech.

Já chodím bosa jedině na chalupě, kde vím, že nebudou žádné střepy a ostré předměty.

Stalo se mi však, že jsem šlápla na včelu. Dvakrát. Ty jsi na žádnou nešlápl?

Letos ne. Viděl jsem totiž celkově tak dvě včely. Ale v Dobré blahé paměti jsem na jednu šlápl. Ale to bylo tím, že tam byly včely úplně všude.

Ještě zpět k chození bos v Praze. Když někam jdeš bos, vezmeš si s sebou boty do baťůžku?

Když jdu bos ze školy, tak jo. Když jdu na Petřín tak taky, protože se tam musím nějak dostat a až tam si je sundám. Ale jinak si normálně boty беру do ruky. Nemám na ně speciální zavazadlo.

Umyješ si nožičky, než vlezeš do svého spacáčku?

Nožičky si vřdycinky před vlezem do spacáčku umyji teploučkou vodičkou.

A poslední otázka. Kdyby ti někdo zakázal chodit bos, porušoval bys jeho zákaz?

Podle toho proč by mi to zakázal. Ze zdravotních důvodů určitě. Ale kdyby se jen někomu nelíbilo, že chodím bos, asi bych ten zákaz porušoval.

Rosa

Filozofie

Život po Životě

Snad každý z vás si pokládá otázku: „Existuje život po Životě?“. Správnou odpovědí na tuto záhadu si nikdo nemůže být jistý. Přesto využíváme svou imaginaci a přemýšlíme o tom, zdali nás čeká něco víc, než jen jeden život.

Čím se staneš, pokud existuje život po životě?

- MaPř:** Myslím si, že tento život není můj první, jen si nepamatuji život, který jsem žil před tím. Stejně tak si nebudu v příštím pamatovat ten současný.
- FiSv:** Podle mě se každý změní v neviditelnou auru, která bude proplouvat světem.
- BaHl:** Budu motýlkem.
- VaBo:** Myslím si, že se dostanu do nebe, a setkám se tam se všemi svými zesnulými příbuznými.
- JaKo:** Převtělím se ve velké a drsné zvíře.
- DoŘí:** Stane se ze mě moucha.
- SeVo:** Zůstanu na tomto světě a převtělím se do netopýra.

Daniil Ivanovič Charms

V tomto článku bych vám rad představil svého nejoblíbenějšího spisovatele. Jmenuje se Daniil Ivanovič Charms. Tohoto spisovatele jsem si oblíbil, protože se mi líbí jeho černý humor a ironie.

Daniil Ivanovič Charms žil v letech 1905 až 1942. V mládí vstoupil do svazu básníků a o rok později založil s ostatními členy svazu básnickou skupinu OBERIU. Tato skupina se komunismu nelíbila, protože často psali protikomunistické básně, a tak byl Charms i s ostatními uvězněn. Rok po uvěznění by poslán do vyhnanství v Kursku. Po několika letech byl propuštěn a opět se začal věnovat literární tvorbě, pro kterou byl záhy znovu uvězněn. Jelikož Charms byl přesvědčen, že je to všude lepší než vezení předstíral šílenství. Byl přesunut do psychiatrické léčebny v Leningradu, kde v roce 1942 zemřel hlady. Jeho nejznámějším dílem je sbírka povídek, která se jmenuje *Baba*. Mezi mé nejoblíbenější povídky z této sbírky patří *Truhlář Kušakov*, *Kariéra Ivana Jakovleviče Antonova* a *Vypadávající stařeny*.

Kariéra Ivana Jakovleviče Antonova

Jednou přijel do města poměrně vysoko postavený muž. Zív si a vletěla mu do úst kukačka. Jeden z mužů zareagoval velmi rychle a kukačku vyndal a okamžitě byl zvolen do městské rady. Tento muž také jednou zív a vletěla mu do úst kukačka. Vyndala mu ji jeho žena a stala se starostkou. Jednou bezvýznamný Ivan Jakovlevič Grigorjev vylovil z pusy kukačku velmi vysoko postavenému metropolitovi. Byl přejmenován na Ivana Jakovleviče Antonova a seznámili ho s carem.

Pravě černý humor dělá Daniila Ivanoviče Charmse tím, kým byl. I v této povídce si můžete všimnout jeho pohledu na svět a jaký to byl člověk. Jedna z věcí, která se mi na Charmsovi líbí, je skutečnost, že u některých povídek si každý jejich smysl vyloží úplně jinak. *Vlasta*

David Walliams

Obyčejný spisovatel dětské literatury nevypadá, jakoby přeplaval kanál La Manche. David Walliams nejenže tak vypadá, ale on jej skutečně pokořil.

Narodil se 20. srpna 1971 v Surrey. Je to britský herec, který se v poslední době spíše věnuje psaní knížek pro děti. Je vysoký skoro dva metry a roku 2008 přeplaval Gibraltarskou úžinu. Stejněho roku napsal také svou první knihu *Babička Drsňačka*, ve které Walliams přisuzuje starým lidem nadbytečnou aktivitu. Tou navozuje jedinečnou atmosféru, při níž čtenáře zachvacují výbuchy smíchu.

Při čtení jedné z jeho knih jsem si navíc všiml další zajímavosti. Celé jeho dílo je totiž do češtiny přeloženo Veronikou Volhejnovou, maminkou jedné naší členky, Bětky Volhejnové. Té jsem se na Walliamse ve stručnosti zeptal.

Slyšela jsi někdy od své maminky jméno spisovatele Davida Walliamse?

Ano, toho autora dětských knížek? Pár jsem jich přečetla. Líbí se mi ten humor, ale myslím, že ty, jež jsem přečetla, jsou spíše pro mladší.

Většina jeho knih je však určena pro čtenáře od deseti let, ale i tak může jeho humor chytnout i dospělého člověka. Jsou vtipné, veselé a jen tak se od nich neodtrhnete. **Seb**

Technické okénko

Hlásáme s rozhlasem

Poslední dobou si všímám jistých mezer ve vědomostech používání nahrávací techniky, kterou máme k dispozici. S ohromnou pomocí Zdeňka Charváta jsem proto stvořil tuto stručnou příručku, aby pomohla všem, co mají potíže.

NAHRÁVACÍ ZAŘÍZENÍ

EDIROL: Edirol je nahrávací zařízení do terénu, má stereozáznam, dva mikrofony, nahrává do formátu MP3 a můžou být připojena sluchátka i externí mikrofón.

Je to malá krabička většinou černé barvy s tlačítky v dolní polovině a černobílým displejem v části horní.

AKG-C200: Studiový mikrofón, takzvaně *velkomembránový*, je velmi citlivý, má ledvinovou charakteristiku, nahrává jak mluvený, tak hudební projev a při nahrávání bychom od něj měli udržovat asi 20 centimetrovou vzdálenost. Je umístěn na pružinkách.

SURE BETA – 57: Dynamický mikrofón. Je poměrně citlivý a je ideální na zpěv. Vypadá jako normální mikrofón, který znáte z večerních programů.

VINČUC: Molitanový kryt, redukuje sykavky, vyražené *P* a *B*, a zmírňuje nechtěný šum. Název pochází z německého slova WINDSCHUTZ – totiž ochrana proti větru.

STUDIOVÉ PROGRAMY

Na úvod je důležité říci, že jakýkoli studiový program má schopnost nahrávat zvuk, a to jak z mikrofónu externího, tak z mikrofónu zabudovaném v počítači.

SOUNDFORGE: Software (rozuměj program) na spracovávání zvuku. Je od firmy SONY. Je to pokročilý nástroj, za jehož kvalitu si musíme připlatit. Má základní funkce jako *střih*, *fade-in* (rovnoměrný nárůst hlasitosti), *fade-out* (rovnoměrné ztišování, opak *fade-in* u).

Dokáže také upravit hlasitost, obsahuje různé filtry a další, více komplikované efekty.

AUDA CITY: Auda City je zdarma. Je podobný SOUNDFORGE, avšak má méně filtrů a je jednodušší.

REPRODUKTORY

Reproduktory jsou ty velké černé „věci“, ze kterých vychází zvuk.

RCF-A310: Universální a odposlechový reproduktor, který bohatě stačí našim potřebám. Má také dva dvoupásmové reproduktory.

YAMAHA DSR 112: Výkonnější reproduktor, který je používán pro odpolední Rádio DISS. Lze ho vidět v Kostele a je největší z našich současných reproduktorů.

Hudební okénko

Hudebník Jirka Köhler

Jak si jistě většina členů všimla, Jiří Köhler patří společně s Adamem Snellgrovem, Matějem Vejdělkem, Pepou Tučkem a Pepou Kaňkou do rockové skupiny, která pro nás každý rok na táboře hraje koncert. Tak jsem ho šla vyzpovídat, jak se k hudbě dostal.

Co podnítilo tvůj zájem o hraní na hudební nástroje v DRDS?

Na táboře v Dobré se jednou konal hudební ateliér vedený Jiřím Konvalinkou. Jelikož jsem tou dobou hrál již třetím rokem na klavír, do tohoto ateliéru jsem se přihlásil. Naprosto logicky mi byla přidělena basová kytara.

Jaký byl první nástroj, na který jsi začal hrát, a jakým způsobem přibývaly další?

První nástroj byl klavír. Poté přibyla jak basová, tak i elektrická a akustická kytara.

Kdy jsi začal dělat ranní Rádio DISS?

Pravidelně dělám Rádio DISS až od letoška.

Bavilo tě to na začátku nebo jsi to spíš bral jako nudnou věc, která se prostě musí udělat?

Vždycky jsem to bral spíš jako zábavu.

Kdo tě přizval do souborové rockové skupiny?

Pozval mě Adam, který postrádal kytaristu.

Věnuješ se hudbě taky mimo DRDS? Máš třeba svoji skupinu?

Ano, mám také rockovou skupinu. Hraju tam s Pepou Kaňkou.

Děkuji, že ses s námi podělil o začátky své kariéry. Adéla

Svět médií

Do sobotního programu se kromě již zmíněných akcí vešla také beseda s někdejšími novinářem, nyní politikem, poslancem Martinem Komárkem – on dopoledne v autě poslouchal nás, po obědě zase my jeho vtipné a otevřené odpovědi. O překot se ptaly především zadní řady, zatímco přední zdobily a zlobily. Večer nás pak na koncertě přivítal europoslanec Svoboda – a tím byl přiděl poslanců pro letošní tábor definitivně vyčerpán...